

[Finansministeren.]

paa at høre, hvorledes den ærede Ordfører for Venstre (Hans Jacob Sørensen) vilde klare den Stilling, og jeg maa sige, at han søgte efter bedste Evne at balancere paa samme Maade som Venstres Presse, men tog til sidst alligevel er rent Standpunkt, og det takker jeg ham for; det er altid rart at have rene og klare Standpunkter. Det ærede Medlem sagde, at han vilde stemme for Lovforslaget, men han vilde ikke alene det, han vilde hjælpe Finansministeren til at spare yderligere 3½ Mill. Kr.

Jeg takker for denne Venlighed af Ordføreren, men maa beklage, at jeg ikke kan tage imod den. Det Forslag, som foreligger her, er fremkommet efter en Forhandling med Tjenestemændene, hvori jeg har sagt, at jeg vilde gaa til Rigsdagen og foreslaa, at de fik udbetalt den ene Portion, mod at de frafaldt deres Ret til at faa den anden Portion. Det var ikke, som der har staaet i enkelte Venstreblade, en Tiggergang, Finansministeren har foretog; man har ligesom haanet den socialdemokratiske Finansminister, der skulde gaa til en Forhandling med Tjenestemændene og henstille til dem, om de ikke, saaledes som Forholdene nu laa, vilde undlade at kræve den dem i Loven hjemlede Ret. Nej, det var ikke nogen Tiggergang, det var en Indbydelse til en Forhandling.

Denne Forhandling førtes under venkskabelige Former, idet Tjenestemændene erkendte, at i den vanskelige Stilling, som Befolkningen maa siges at være i for Tiden, eftersom en stor Del af den har en meget ringe Indtægt, vilde det kunne udnyttes paa en for Tjenestemændene ubehagelig Maade, om det kunde siges: Her sidder vi saa usselt i det, men I Tjenestemænd skal have baade i Pose og i Sæk, og til Trods for at Pristallet kun er steget nogle faa Points over det, der betinger den anden Del af Reguleringstillægget, og til Trods for at denne Stigning er fremkaldt ved de specielle prisregulerende Foranstaltninger, som antagelig bortfalder, inden Aaret er omme, skal I alligevel have denne store Forhøjelse!

Tjenestemændene var kloge nok til at indse, at dette ikke var nogen behagelig Stilling, og derfor tog de det efter min Mening fornuftige Standpunkt at sige: Vi tiltræder dette Forslag for det kommende Aar.

Naar man nu hører, at Venstres Ordfører gør sig til Talsmand for, at ogsaa de 3½ Mill. Kr., som vi foreslaar Tjenestemændene skal have, skal bortfalde, saa

tror jeg, Tjenestemændene vil være paa det rene med, at det Forslag, jeg har fremsat, og som de enstemmigt tiltraadte, i den givne Situation har været det rigtige.

Det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen vilde jo saa — og det havde jeg ventet — minde om Stillingen i 1927 og gjorde det paa en meget ælsk værdig Maade. Der er ingen Grund til nogen lang Forhandling om dette Spørgsmaal, for det ærede Medlem har selv svaret, idet han sagde, at Stillingen nu er ganske anderledes end i 1927. I 1927 fremsatte den daværende Regering Forslag om, at Tjenestemændenes Lønninger skulde nedsættes med ca. 28 Mill. Kr., og det Forslag, der blev vedtaget, lød paa en Nedsættelse paa mellem 20 og 21 Mill. Kr. Men hvad sagde det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen? Han sagde: Det, vi forhandler om i Øjeblikket, er en Forhøjelse af Tjenestemændenes Lønninger paa 3½ Mill. Kr. Men man kan dog ikke sammenligne Stillingen nu med Stillingen i 1927, naar der dengang forelaa Forslag om en Nedsættelse paa 28 Mill. Kr., og der nu foreligger Forslag om en Forhøjelse paa 3½ Mill. Kr.

Det ærede Medlem fremhævede, at jeg i min Forelæggelsestale havde sagt, at til 1. April 1935 vender vi tilbage til den gældende Lov, og spurgte, om der var Valg i Luften, siden jeg havde fremsat en saadan Udtalelse. Nej, mig bekendt er der ikke Valg i Luften. Hvorfor skulde der være det? Jeg antager ikke, at hverken det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen eller Det konservative Folkeparti i dette Øjeblik ønsker at komme ud til Valg. (*Christmas Møller:* Jo). Nej, det tror jeg ikke, og fra vor Side er der heller ingen Ønsker i saa Henseende, saa jeg ved ikke, hvad der skulde fremkalde Valg. Om Kommunerne og Retsstatspartiet maaske ønsker det, skal jeg ikke udtale mig om (*Oluf Pedersen:* Det gør vi). Ja, naar det ærede Medlem siger det, er det maaske rigtigt, men hvis de andre Partier ikke ønsker det, nytter det jo ikke, at disse to Partier ønsker det.

Lovforslaget er rent og klart. Det lyder paa, at i Finansaaret 1934—35 skal Reguleringstillægget udbetales efter de og de Regler, og dermed er det givet, at det er en midlertidig Lov, den gælder kun for eet Aar. Og saa er det i fuld Konsekvens deraf, jeg har sagt, at til 1. April 1935 vender vi tilbage til den bestaaende Lov. Hvordan Pristallet saa er til den Tid, er der ingen, der ved. Det